

[Søren Olesen.]

frivillige og private institutioner at eksistere. Dette være sagt i forbifarten. Jeg synes altså, at her har man været mere heldig. Man har knyttet forbindelsen til det, som eksisterer, og man søger stadig ikke at ødelægge noget, som er virkelig godt. Jeg tror nemlig ikke, at vi, selvom vi nu får konsulenter og uddannelsesanstalter o. lign., kan undvære, skal vi sige den private og den almindelige sympati for at skaffe netop de blinde og svagsynede beskæftigelse og erhverv.

Forholdet er jo det, at vi, som har synets gave, tit undervurderer de blindes muligheder og evner, fordi vi er klar over, at vi selv, hvis vi ikke havde synsevnen, ville være ret hjælpeløse. De blinde og svagsynede har imidlertid opøvet særlige evner, så at de gør fyldest mange steder, hvor vi slet ikke på forhånd ville tro de kunne gøre fyldest. Derfor mener jeg, at der indenfor de almindelige erhvervsgrene sikkert er mange steder, hvor blinde og svagsynede kunne gøre fyldest, hvis bare de, der står i spidsen, havde tiltro til det. Det er det, som har været Dansk Blindsamfunds opgave — en af dem — og det er det, som man også i fremtiden må gøre ligefrem propaganda og agitationsarbejde for, så at man kan gøre det forståeligt for fabrikker og andre arbejdspladser, at der er visse steder, hvor de blinde kan gøre fyldest lige så vel som vi, der kan se, når arbejdet bliver lagt tilrette på den rigtige måde. Det mener jeg er vigtigere end disse særlige værksteder, som man tænker på at oprette. Man skal ikke tilstræbe at samle de blinde på eet sted; man skal tilsigte, at de såvidt muligt kommer ud blandt de andre erhvervssøgende og erhvervsdrivende. Derfor kan jeg også give min tilslutning til, at man søger at yde de blinde og svagsynede den hjælp, der er nødvendig, for at de kan opnå selvstændigt erhverv, når det ligger for, og når der er ønske derom.

Jeg kan altså tilsige min og mit partis velvillige støtte til det foreliggende lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg opfattede samtlige ærede ordførere således, at man fra alle sider var positivt indstillet

overfor det foreliggende lovforslag, og derfor bringer jeg socialministerens tak.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, når han understreger problemerne om den øgede beskæftigelse for de blinde som noget centralt i det foreliggende lovforslag. Jeg tror, det ærede medlem har ret i at understrege netop dette — det må være et hovedhensyn. Også andre ordførere var inde derpå.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Givskov Christensen i, at det er en værdifuld lovteknisk forbedring, når man samler de spredte bestemmelser om de blindes forhold i en særlig lov. Det ærede medlem pegede imidlertid med nogen skepsis på, at forslaget indeholdt vidtstrakte bemyndigelser for socialministeren; derom vil jeg gerne sige, at det, som også understreget af det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, er en rammelov, der er tale om, og bemyndigelsen må derfor blive vidtstrakt. Det ærede medlem var noget betænkelig, forstod jeg, ved effektiviseringen af indberetningspligten, men jeg vil minde om, at en tilsvarende effektivisering af indberetningspligten blev gennemført så sent som i 1954 i lovgivningen om forsorgen for talelidende. Jeg forstår, at det ærede medlem, navnlig når han tænkte på blinde og svagsynede, var noget betænkelig ved de økonomiske konsekvenser, men også her vil jeg gentage, hvad det ærede medlem hr. Lysholt Hansen sagde, at bevillingsmyndigheden har lejlighed til at følge med i, hvilke midler der stilles til rådighed, og dette må vel ud fra folketingets synspunkt være tilstrækkelig betryggende.

Det ærede medlem efterlyste resultaterne af en igangværende undersøgelse vedrørende folkeskolens undervisning af blinde og svagsynede. Derom vil jeg gerne sige, at såvidt jeg er orienteret, drejer det sig her om et af undervisningsministeriet nedsat udvalg, men det vil være muligt under udvalgsbehandlingen at få klaret, hvor langt dette udvalg er kommet i sit arbejde.

Det ærede medlem hr. Jacob Pedersen nævnte det store spørgsmål om simplificering af hele forsorgslovgivningen, idet han var bange for, at en stykkevis lovgiven i hvert fald nogle steder kunne føre til en vis overlappning; jeg skal henlede den højt-